

„Svetlo svieti v tme, ale tma Ho nepohltila“(J 1,5)

SVETLO PRAVOSLÁVIA

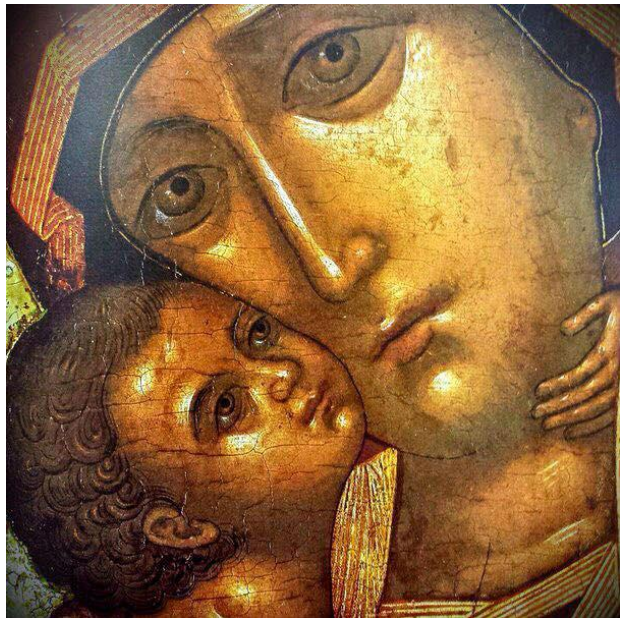
duchovný občasník pravoslávnej cirkevnej obce Banská Bystrica

číslo 47, rok 2017

Drahí bratia a sestry v Christu!

*Pýtate sa, akou cestou ísť k Bohu, aby ste boli spasení? Ctihodný Nektarij Optinský povedal: „**Chod'te cestou pokory!**“*

Prosme všemohúceho Boha o tento veľký dar, pretože bez pokory nemôže byť nikto z nás spasený. Lotrovi na kríži, ktorý visel po pravici Isusa Christa, stačili posledné minúty svojho života na to, aby učinil pokánie a bol spasený. Stalo sa to práve vďaka jeho pokore.

A aj všetci ostatní, ktorých teraz nazývame svätými, boli spasení preto, lebo boli pokornými Božími služobníkmi, ktorí činili počas života pokánie.

*Jeroschimonach Michael (Pitkevič) napísal: „**Nikto nebol spasený bez pokory. Pamätaj, že až do konca života budeš upadať do hriechov, či už budú ťažké, alebo ľahké, budeš sa hnevať, chváliť sa, klamať, budeš domýšľavý, druhých urážať a podliehať hromadeniu mamony. A toto vedomie ťa bude udržiavať v pokore. Čím sa môžeš pýšiť, keď dennodenne hrešíš a urážaš blížneho? Na každý hriech však existuje pokánie! Zhrešil si, učiň pokánie..., a takto to čiň až do konca. Keď to tak budeš robiť, nikdy si nebudeš zúfať, strácať nádej a postupne dôjdeš do pokojného stavu....“***

S láskou v Christu Jana

Nositelia ducha

predslov

Drahí bratia a sestry, verím, že každý z nás túži po večnom živote v Božom kráľovstve. No verím tiež, že mnohí z nás si často kladú otázku, ako žiť, čo robiť, aby som ten večný život dosiahol? Dovoľte mi preto, aby som vám v nasledujúcich mesiacoch na stránkach nášho časopisu prinášal výroky, ktoré zozbieral a v zborníku „**Nositelia ducha**“ publikoval igumen Ignatij (Dušein). Tento zborník, hovorí profesor Alexej Ilič Osipov, obsahuje tematický výber myšlienok v Ruskej pravoslávnej cirkvi známych askétov nedávnej doby: schimníšky Ardaliony (Ignatovej, 1816-1864), igumenii Arseniji (Sebrjakovej, 1833-1905), schiigumena Jána (Alexejeva, 1873-1958) a igumena Nikona (Vorobjeva, 1894-1963). V tomto zborníku sú uvedené ich výroky, ktoré napísali v listoch rôznym osobám: kňazom, mníchom a mníškam, študentom duchovných škôl, príbuzným, blízkym, známym a mnohým ďalším. Hodnota uvedených myšlienok je pre súčasného kresťana jasne zreteľná a nepotrebuje akékoľvek autoritatívne potvrdenia.

Úprimné a láskyplné sú riadky týchto „posledných mohykánov“! Ich rady, úvahy a poučenia sú preniknuté úprimnou pokorou, hlbokým uvedomením si svojej nedôstojnosti byť niekoho učiteľom. Oni sa skutočne vidia byť horšími spomedzi

všetkých tých, ktorí sa k nim obracajú s prosbou o pomoc, a preto nielenže

si nikoho nepodriaďujú, nevyžadujú „poslušnosť“, ale sa ani nepovažujú za duchovných otcov mohúcich mať duchovné deti. V akej harmónii je toto ich učenie s duchom svätiteľa Ignatija Brjančaninova, ktorého tvorbu považovali za najlepšiu návod pre hľadajúcich spásu v našej dobe.

Zostavovatelia tohto zborníka v ich tvorbe našli to, čo pre mnohých súčasných kresťanov nemajúcich možnosť prečítať si všetky odkazy týchto podvižníkov

bude presvedčivejšie pri získavaní odpovedí na rôzne otázky kresťanského života, než keby ich mali získať z hocakého výkladu. Preto sa tu uvádzajú iba ich presné a nezmenené výroky.

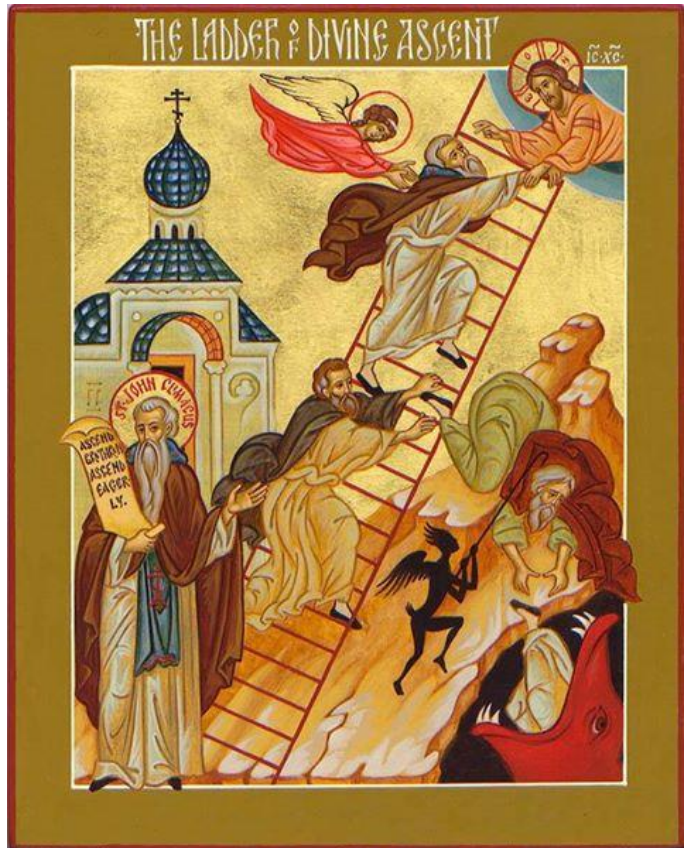
Výroky z ich listov uvedené v tomto zborníku sú vyňaté z kníh: *Игумен Никон (Воробьев) „Нам оставлено покаяние“* (Москва, 1997); *„Письма Валаамского старца схиигумена Иоанна“* (Москва, 1996); *„Игумения Арсения“* (Свято-Успенский Псково-Печерский монастырь, 1994); *„Путь немечтательного делания“* (Москва, 1999).

Pán sa teší z každého, kto k Nemu speje neporovnateľne viac, než matka z lásky svojho dieťaťa k nej.

igumen Nikon

Biedny je človek, v mladosti ho mučia vášne a v starobe choroby.

schiigumen Ján

Ateisti

Poznanie je sprevádzané strachom,
viera nádejou.

ctihodný Izák Sýrsky

Veliteľom všetkých vášní je
neverenie.

svätiteľ Ignatij Brjančaninov

schiiigumen Ján:

Ctihodný Serafím povedal: „Ak si
chceš pokaziť náladu, pohovor si
s človekom iného zmýšľania“. V
skutočnosti je to tak. S niektorým

človekom, keď rozprávaš, ako keby si
oddychoval, ale s iným zase je to ťažké. Hoci s ním nemáš spor, no nemáš
si s ním čo povedať a myslíš si, keby už hneď chcel odísť.

Píšeš, že niet Boha. Keď človek zomrie, že všetko sa tým končí. Že
posmrtný život je iba výmyslom ľudí. Kráľ Dávid povedal: „Nerozumný si
vo svojom srdci hovorí: niet Boha“ a ty si sa k tej nerozumnosti pridal.

...Ach, aký si nerozumný! Píšeš mi, že „neveríš v Boha, Jeho svätý zámysel
a ani démonov“. Si natoľko duchovne slepý, že vo Stvoriteľovi nevidíš Tvorcu
– všemohúceho Boha! Ved' všetko je tak výnimočne stvorené...

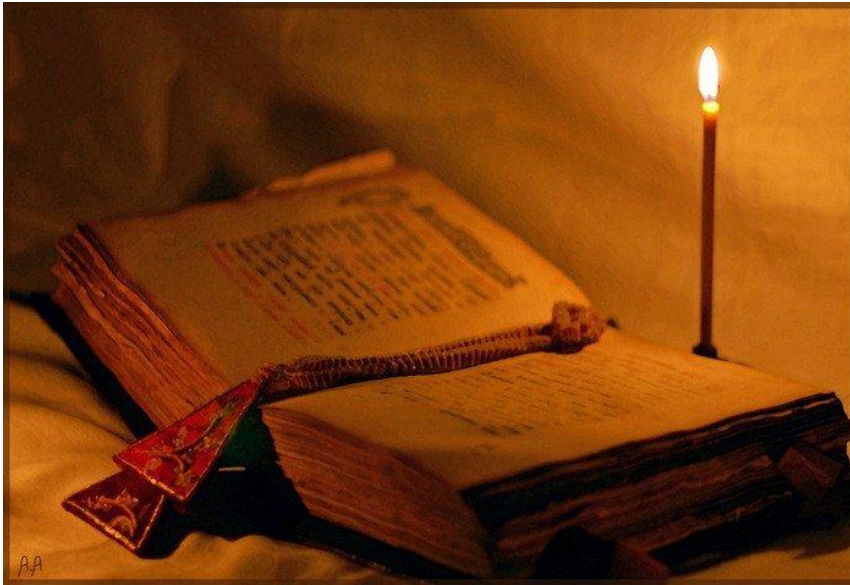
igumen Nikon

Nepočúvaj bezbožníkov. Nič nevedia. Všetko je pred nimi skryté, ako pred
slepcami. Nie rozhovormi sa dá pochopiť Boha a tajomstvo budúceho života,
ale podvihom, plnením prikázaní a úprimným pokáním.

Nezúčastňujte sa bezbožných debát. Nečítajte a nepozerajte na ateistické
svinstvo.

Nečítaj bezbožné knihy a nerozprávaj z bezbožníkmi, aby si si silno

neublížil a neprivedol sa do zbytočných starostí. Svätá Cirkev rozhodne zakazuje nedosahujúcim duchovnej sily tieto besedy a čítania. Nepriateľ povzbudzuje bezbožníkov k začínaniu takýchto debát a tebe bude núkať myšlienku, že ich môžeš obrátiť k viere v Boha, že si povinný ich poľutovať, zachrániť pred záhubou a ďalšie.

V prítomnosti duchovných skúseností vidím, aké úbohé sú protináboženské pokusy kopnúť leva. Pane, prived' všetkých k rozumu a nedopušť, aby niekto zahynul vzdialený od Teba.

...môžeme iba žasnúť do akej miery ateizmus oslepuje človeka s organickou nenávisťou ku kresťanstvu. Všetci ateisti a hlavne tí najvýbojnejší sú absolútne neschopní chápať evanjelium. Pre nich je to naozaj kniha zapečatená siedmymi pečaťami.

Besedy o pravde s výbojnými ateistami sú úplne neužitočné. Avšak kresťanská apológia by niektorých neutrálnych mohla obrátiť k veľmi vážnemu vzťahu ku kresťanstvu. Všetky tieto myšlienky mi prichádza uzavrieť slovami Ignatija Brjančaninova: „*Dlaňou rieku nezastavíš*“. Zachraňuj, aby si zachránil svoju dušu.

igumenia Arsenija

Rada polemizujem, keď sa to týka rozličnosti názorov, ale pri rozličnosti ducha je spor nemožný a lepšie je mlčať.

preložil Marek Ignacik

Postavenie Jóba

Je prikázaním a zákonom pre každého človeka. Pokiaľ je človek bohatý, urodzený, v bezpečí, šťastný a žije v hojnosti, do tej doby sa k Bohu neobracia. Až keď sa človek

ocitne na hnojisku, vtedy sa zjavuje Boh a Sám hovorí s človekom, a človek len načúva, vzýva a dovoľáva sa: Hospodi pomiluj! Pane, zmiluj sa nado mnou! Len tie stupne skúšok sú rôzne.

To, čo je hlavné: vyvarovať sa odsudzovaniu bližných. Keď už k tomu ale dôjde, a

do vašej hlavy vojde odsudzovanie, tak sa ihneď, pozorne a s vnímaním obráťte k Bohu so slovami: Pane, daruj mi, aby som videl svoje previnenia a neodsudzoval brata svojho.

Starec Nektarij hovoril o vyššej postupnosti duchovného života, o tom, že ku všetkému je potrebné sa nútiť. Vždy, keď je obed na stole a vy chcete jesť a už cítite jeho dobrú vôňu, lyžica vám predsa sama od seba jedlo neprinesie. Je potrebné sa prinútiť vstať, prísť, vziať si lyžicu a až potom môžeme jesť. A veď žiadne dielo sa nedá urobiť ihneď, vždy je potrebné počkať a mať trpezlivosť.

Človeku bol daný život, aby mu život slúžil, a nie, aby človek slúžil životu. To znamená, že človek nemá byť otrokom vonkajších okolností a nemá prinášať svoje vnútorné za obeť vonkajšiemu. Slúžiac svetskému životu človek stráca súmernosť, harmóniu, pracuje bez rozvážnosti a dochádza do veľmi smutných, malomyselných rozpakov, nevie ani, prečo vlastne žije.

Pýtate sa, akou cestou ísť k Bohu. Choďte cestou pokory! S pokorným nesením všetkých oných ťažkých okolností nášho života. S pokorným a trpezlivým prijímaním Hospodinom dopúšťaných chorôb.

S pokornou nádejou, že nebudete Hospodinom opustený, On je váš rýchly pomocník

a láskyplný Otec nebeský. S pokornou prosbou a modlitbou o pomoc zhora, o odohnanie smútku a pocitu beznádeje, ktorým sa nás nepriateľ nášho spasenia snaží doviest' do zúfalstva, toľko zhubného pre človeka, ktoré ho zbavuje blahodate a vzd'ahuje od neho milosrdenstvo Božie.

Zmysel kresťanského života, podľa slov svätého apoštola Pavla, ktoré napísal Korintským, je nasledujúce: Oslavujte teda Boha svojím telom i svojím duchom, lebo oboje patrí Bohu (1 Kor 6, 20). A takto, zapísané tieto sväté slová v dušiach a srdciach, je potrebné sa postarať o to, aby rozpoloženie a počínanie v našom živote slúžilo vždy sláve Božej a k poučeniu blízkych.

Starec často a s láskou hovoril o modlitbe. Učil vytrvalosti v modlitbe, pokladal za dobré znamenie od Pána, keď prosby neboli vyplnené. Je potrebné pokračovať v modlitbe, a hlavne nestrácať nádej – poučoval otec. Modlitba je veľký kapitál. Čím ďalej zostáva, tým viac percent prináša. Pán posielal Svoju milosť vtedy, keď je Mu to k blahu potrebné a keď to vedie k nášmu úžitku, ak prijmeme túto milosť. Niekedy sa stáva, že Pán až za rok plní naše prosby. Je treba si vziať príklad od Jáchyma a Anny. Oni sa modlili celý život, a pri tom nepadali na duchu, neboli malomyselní, a aké im Pán poslal utešenie! Starec jedenkrát radil: Modlite sa jednoducho – Pane, daruj mi Svoju milosť! Prichádza na vás mračno smútku a trúchlivosti? Vtedy sa modlite: Pane, daruj mi Svoju milosť! A Pán od vás túto búrku odvráti.

Starec Nektarij málokedy dával predpisy ako žiť. Očividne tomu tak bolo preto, aby nenakladal príliš veľké bremeno a aby tí, ktorí sa pýtali, nestrádali od zodpovednosti kvôli nesplneniu toho, čo im nariadil. Ale na priame otázky dával starec vždy priamu odpoveď. Jednej dáme, ktorá sa sťažovala na zlé myšlienky, radil: Opakuj Hospodi pomiluj – Pane, zmiluj sa, a uvidíš, ako všetko pozemské odíde. V inom prípade radil: Nevšímaj si zlé myšlienky. A vďaka milosti Božej myšlienky prestali znepokojovať

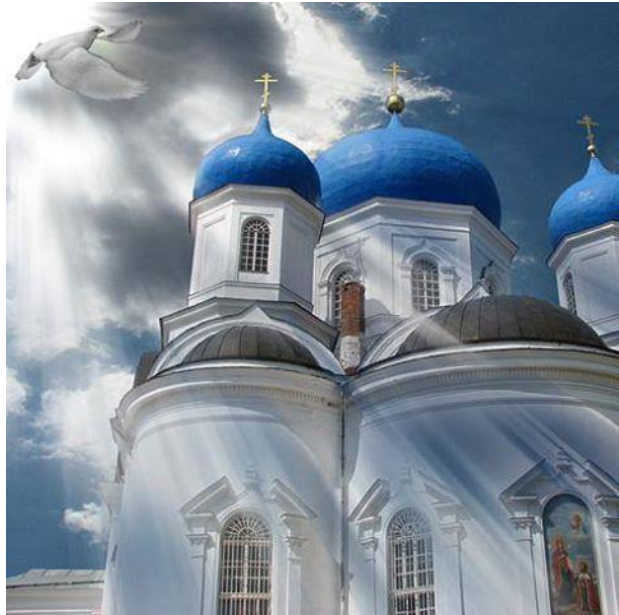
tých, ktorých tak trápili.

Pri všetkých starostiach, nepodarkoch a neúspechoch starec radil hovoriť: **Pane, verím, že trpím to, čo je nevyhnutné, a dostávam to, čo si zasluhujem , ale Ty**

Pane, z milosrdenstva Svojho, odpusť mi a zmiluj sa nado mnou.

Tieto slová máme opakovať niekoľkokrát, dokiaľ nepocítíme v našej duši pokoj. Modli sa, aby Pán kraľoval v tvojom srdci, potom sa (tvoje srdce) naplní veľkou radosťou a žiadny zármutok a bôľ nebude mať moc ťa znepokojiť. Pre dosiahnutie tohto cieľa starec radil, aby sa človek modlil takto: **Pane, otvor mi dvere Svojej milosti.**

Ctihodný Nektarij Optinský

Preložila JT

**NAJŤAŽŠÍM ZO VŠETKÝCH SLOV
JE SLOVO - "ODPUŠŤ".
NO, PRÁVE ONO
OTVÁRA BRÁNU RAJA.**

Simeon Athoský

Moderná skúsenosť s prechádzaním mýtnic

Jeromonach Roman (Kropotov)

Mýtnice

Pokračovanie z minulého čísla

Časť 3:

Cítil som sa nepríjemne. Ja som sa skutočne nadhlo zabudol modliť za svojich mŕtvych príbuzných. A v poslednej dobe som so všetkou touto mojou vzdelávacou aktivitou zabudol na modlitbu úplne. Ešte včera by som sa vysmial do tváre človeku, ktorý by mi povedal, že ma v tomto usvedčí mŕtvy príbuzný.

Po nejakom čase sa po páse stromov ukázali temné a majestátne obrysy chrámu. Zrazu som si všimol, že z hmly pomaly vyplávalo niekoľko ľudských postáv. Boli to dve ženy a dve dievčatá. Ženy stáli pri hrobe a mlčky hľadeli nadol. Boli tak úplne nehybné, že by sa mohli ľahko zameniť so sochami z rodinnej hrobky. Čo ale nemožno povedať o dievčatách... Jednej z nich bolo asi desať, a druhej asi rok. Bolo zrejmé, že staršia vzala na seba zodpovednosť za splnenie záujmu mladšej a ťahala sa s ňou všade, pokiaľ dospelí vzdávali úctu pamiatke zosnulým.

Staršia držala za ruku dieťa, ktoré robilo neisté krôčiky po nerovnom chodníku. Prešli sme hneď vedľa nich, keď sa dievčatko náhle zastavilo, obrátilo hlavu a pozeralo na mňa. Človek by si myslel, že sa pozerá na niečo za mnou, ale ona sa mi pozerala priamo do očí. Zastavil som sa. Aby som sa ubezpečil v mojej domnienke, presunul som sa o niekoľko krokov naspäť, pozorne sledujúc dievčatko. Veľké detské oči ma (stále) sledovali bez prerušenia.

Než som sa stihol opýtať - ako je to možné, (akosi) som počul vo svojom vnútri odpoveď mojej babičky:

To sú čisté duše. Niekedy ony môžu vidieť veci, ktoré nie sú dané vidieť druhým.

Dieťaťko sa mi snažilo niečo povedať a natiahlo ku mne malé ručičky, sotva stojac na slabých nôžkach. Jej sestra si čupla vedľa nej a pozrela sa mojim smerom.

Čo si videla? Vtáčika? Kde je vtáčik, ukáž...

Malinký anjelik sa ešte snažil niečo povedať a pozrel sa na mňa svojimi žiarivými očami. Chystal som sa k nej priblížiť, dotknúť sa jej natiiahnutých, snehovo bielych rúk, ale naraz som začul:

Mali by sme íst!

Povedala to bez slov. Ja som si prosto uvedomil, že je čas. A tak sme šli ďalej.

Chrám bol z XIX. storočia. Bol elegantný a štýlový. Očami som hneď zachytil niekoľko tripartitných apsid a výzdobu štítov chrámu. Vlnité rámy bubnov a veľmi krásna, aj keď nie vysoká zvonica, hlasno ohlasovali nielen veľkú zručnosť, ale aj vynikajúci vkus architekta.

Neprestávali sme sa približovať ku vchodu. Zrazu na strane od chrámu som uvidel pohyb. Spočiatku to bolo niečo beztvaré, ale potom sa to sformovalo v tenkú, vysokú postavu, v ktorej bolo čosi zvieracie a divoké. Rozlíšiť vlastnosti ľudskej osoby v nej bolo takmer nemožné. Stálo to na krivých nohách podobných zvieratú a malo to škaredé pazúry. Odporne skrivená tvár sa podobala na škaredý odraz v rozbitom zrkadle.

Zachvátil ma úžas. Bolo zrejmé, že postava si ma všimla a urobila syčiaci, bublajúci zvuk, ktorý by som si riskol považovať za smiech.

To je ono? - Spýtal som sa, nespúšťajúc oči od toho chudého, trasúceho sa stvorenia.

Nezastavuj sa.

Všimnúť si, že moja babička sa prežehnala, nasledoval som jej príklad. Vošli sme do chrámu. Bol prázdny, ale cítil som, že v ňom bol život. Ikony vyžarovali tiché svetlo, a pozerali sa na mňa, ako živé. Elektrospotrebiče boli vypnuté, ale v chráme bolo svetlo. Akési tiché hlasy pohmkávali melódiu, že sa chcelo vzniesť a náhliť po týchto nebeských zvukoch. Ja som nerozlišujúc slová vedel, že toto je

pieseň chvály Bohu. Zdalo sa, že modlitby, znejúce po stáročia pod touto kopulou a vytekajúce z milujúcich a vdáčnych srdc, tu do týchto čias ešte prebývajú. Pretkané, utvorili harmóniu, ktorú nie je schopné vyrobiť akýkoľvek výrobok pozemskej techniky alebo ľudského génia.

Zrazu som si uvedomil, že moja babička mi zmizla z očí. Z diaľky znel len jej hlas:

"1 K Tebe, Hospodine, pozdvihujem svoju dušu, 2 Bože môj, v Teba dúfam: nech nevyjdem na hanbu, nech moji nepriatelia nejasajú nado mnou. 3 Nevyjde na hanbu nik z tých, čo očakávajú Teba" (Žalm 25, 1-3).

Tieto slová žalmu sa mi hlboko vryli do pamäti. Opakoval som im niekoľkokrát a cítil určité množstvo akejsi sily (energie) z každého slova. Neprečítal som len text, ako to zvyčajne robíme na zemi, ale jasno, celou svojou bytosťou som si uvedomil, že každý, kto dúfa v Hospodina, nebude zahanbený. Bola to dôvera porovnateľná s mojou vlastnou existenciou. Takže teraz už viem tento žalm naspamäť, a to som počul tie slová akoby prvýkrát.

Zrazu som sa cítil živo niečiu prítomnosť. Bolo to celkom odlišné od prítomnosti mojej príbuznej. V tejto prítomnosti sa bola zároveň sila a dobro. Čelil som akoby vlne istoty, že všetko bude v poriadku. V tomto okamihu ma niekto z oboch strán vzal pod ruky, a začali sme stúpať nahor. Pozrel som sa na chrám od zhora nadol a vydesil som sa. Bolo nezvyčajné byť vo výške letu vtákov, no bez krídel za chrbtom a (bez) podpory pod nohami. Na trati som uvidel dve ženy s deťmi. Sediac na rukách mamy, dieťaťko pozeralo na mňa v rastúcej výške a pohybom svojich ručičiek demonštrovalo svoj jasot.

Nie ihneď som obrátil svoju pozornosť na mojich spoločníkov. Skutočnosť, že sú v mojej blízkosti,

sa mi zdala ako niečo prirodzené a obvyklé. Vytváral sa pocit, že tam boli predtým. Bolo v nich niečo povedomé a drahé. Boli oveľa vyšší ako ja – medzi nimi som sa cítil ako malý chlapec, ktorý našiel dlho očakávaný pokoj v teplých objatiach matky. Ich krásne a pokojné tváre zobrazovali nie zemský pôvod. Dlhý odev, ktorý by mohol s ťažkosťami byť porovnávaný s naším saténom či taftom s organzou, žiaril tak, akoby sa cezeň snažili preraziť lúče poludňajšieho slnka. Ich dlhé vlasy slnečnou vlnou zostupovali na ramená a chrbát, miznúc medzi základmi dvoch silných krídel.

S tieňom emócií som sa spýtal jedného z nich:

Ste Anjeli?

Áno.

Pozrel sa na mňa so svojimi žiariacimi očami. Bolo v nich toľko lásky a pochopenia, že som sa, uvažujúc o tých odrazoch Božej sláve, pozabudol na nejakú dobu. Na

zemi nebudete nikdy vidieť takú krásu a lásku. Človek môže byť nazývaný "anjelom" pre niektoré jeho zásluhy, ale byť Anjelom v samej podstate – to je niečo úplne iné.

Ste takí... krásni ... – tak som to nejako nechtiac zo seba vyhrkol.

Celé Božie stvorenie je prekrásne, zvlášť ak nie je poškodené padnutím do hriechu, - pokojne odpovedal druhý Anjel. Ak by ste videli Adama pred pádom, to by si sa nemohol do konca nabažiť jeho slávy. On bol tak prekrásny, podobný Synu Božiemu a Spasiteľovi sveta.

Ja som sa pravidelne pozeral nadol, a teraz mi až bralo dych od tej nepredstaviteľnej výšky, v ktorej sme sa nachádzali. To nebol mŕtvy a studený kozmos s jeho vákuom a akumuláciou plynov. Toto bolo nejakým priestorom, nejakou duchovnou oblasťou, ktorú nemožno vystopovať pomocou pozemských zdrojov. Ja som necítil ani vietor, ani zimu, ale fakt, že sme sa rýchlo pohybovali nahor, nepôsobil nijakých pochyb.

Po nejakej dobe som sa spýtal:

Kam ideme?

Musíš prejsť cez mýtnice a povedať o tom iným ľuďom.

Anjel sa na mňa pozrel. Bol tiež pokojný a bez akéhokoľvek vzrušenia. Zdalo sa, že nič vo vesmíre nie je schopné ho vyrušiť alebo zmiest'. Akonáhle som o tom začal premýšľať, on mi mysl'ou (mentálne) povedal:

alebo zmiest'. Akonáhle som o tom začal premýšľať, on mi mysl'ou (mentálne) povedal:

Mýliš sa. Často sme smutní, a dokonca aj plačeme, keď vidíme záhubu tých, ktorých bolo treba vrátiť dokonalých Pánovi všetkých.

Pri tejto myšlienke mi prišli podvedome na um moje vlastné hriechy. A ved' ja som si ani len neuvedomoval, že nimi urážam nielen Boha, ale aj svojho strážneho Anjela, ktorému nie je ľahostajný môj osud. Prišli mi na pamäť jeho napomenutia – tichý hlas svedomia, ktorý som tak často ignoroval. Mohol som nájsť ľubovoľné vysvetlenie, ľubovoľné zdôvodnenie pre svoje činy, len aby som sa vyhol pravde. Ale pravde Božej sa vyhnúť nedá. Aká škoda, že som si to uvedomil až teraz. A teraz sa až hanbím pozrieť do očí svojmu Anjelovi strážnemu. Môj Bože, ako som len žil! Bol som pripravený ponoriť sa do zeme od hanby, ale zem pod nohami nebola – ona bola od mňa už veľmi ďaleko.

Hovoril niečo o mýtniciach. Čo je to? Kedysi dávno som počul to slovo, a teraz som mal veľmi hmlistú predstavu o tej nočnej more, s ktorými som sa mal teraz stretnúť tvárou v tvár.

Povedzte o tom ľuďom! Hovoril ste, že by som mal porozprávať o tomto všetkým? Takže sa vrátim naspäť?

Vrátiš sa a porozprávaš mi o tom, čo videl a počul tu ako varovanie pre ostatných, ktorí o tomto ani len nepočuli.

To bolo zjavenie! Len s ťažkosťami som sa vyrovnával s touto novinkou. Takže nie je všetko stratené, takže mám ešte šancu! Môžem zmeniť svoj život, začať všetko odznova. Moja duša cítila nový prívál síl. Ja som si už začal robiť plány do budúcnosti, čo urobiť ako prvé, ako o tomto porozprávam mame, keď sa zrazu objavili oni.

Rastúce hučanie, ktoré som už dávno všimol, postupne prerástli v oddelené hlasy a nejasné útržky konverzácie. A potom som ich videl vizuálne. Bol to temný dav akýchsi strašných tvorov, z ktorého vyžaroval ľadový des. Zdalo sa, že to bolo vtelené zlo, schopné myslieť, hovoriť a konať. Zverom podobný výzor odkrýval ich povahu, ktorej hlavnou zložkou bola nepredstaviteľná nenávisť k ľuďom. Už z diaľky nás spozorujúc, napli sa, ako keby pred bitkou, a vrhali sa na mňa svoje ohnivé pohľady. Ja som sa pritúlil k Anjelom, keďže som v nich cítil ochranu a záchranu, a bol som pripravený ich prosieť nepribližovať sa k tejto beztvarej mase hnevu a nenávisti, ale prejsť pomimo (besov) možné nebolo.

(pokračovanie)

Preklad: Ing. Branislav Šomodík

KREŠŤANSKÁ VIERA V SPOLOČNOSTI

Úvodné slovo

Kresťanstvo a jeho úloha v spoločnosti je hádam jednou z najpreberanejších tém v diskusiách obyčajných ľudí, ale aj odborníkov. Existujú rôzne názory na to, či je vôbec v dnešnej dobe kresťanstvo potrebné ako také, prípadne jeho pôsobenie na spoločnosť.

Diskusie prebiehajú medzi ľuďmi rôznych skupín, alebo aj vzájomne medzi členmi toho istého náboženstva.

Charakteristika idey kresťanstva

Idea kresťanstva má v našom národe dlhú tradíciu. V roku 863 prišli na Veľkú Moravu svätý Cyril (Konštantín) a Metod, ktorí zjavili našim národom kresťanskú pravdu v jazyku, ktorému rozumeli, a mohli tak veľmi rýchlo a masovo šíriť túto ideu po celej Veľkomoravskej krajine. Pred týmito našimi slovanskými apoštolmi pôsobili na našom území aj učenci a misionári z Franskej ríše, ale ich misia bola odsúdená na zánik, keďže hlásala Božie slovo a zákony v jazyku pre ľudí nepochopiteľnom a taktiež venovala značnú časť skôr teritoriálnej a politickej otázke v rámci zväčšenia vplyvu Franskej ríše na naše územie.

Od dôb Cyrila a Metoda prešlo viac ako tisícročie a táto tradícia a kresťanská viera sa na našom území stále drží, hoci prešla rôznymi problémami, ako napríklad vyhnanie potomkov slovanských apoštolov a postupné „pokatolíčtenie“ územia Veľkej Moravy.

Kresťanské idey so sebou nesú myšlienky dvoch prameňov a to je Sväté písmo a Svätá tradícia, čo je základom pre našu vieru. Obe sú rovnocennými a vzájomne sa dopĺňajú a nikdy si neprotirečia. Skutok ide s dogmou a dogma so skutkami.

Idea kresťanskej viery charakterizuje súdržnosť cirkevného spoločenstva v rámci Cirkvi a taktiež súdržnosť v rámci rodiny doma. Tradičná rodina je pre kresťanov jeden zo stĺpov viery, výchovy a života.

V rámci spoločenstva nám určujú pravidlá, odporúčania aj Desatoro Božích prikázaní, ktoré ak by sme dodržiavali skutočne všetci, tak svet by poznal menej vojen, sporov,

rozvodov, krádeží a dokonca aj vrážd.

V rámci medzinárodných a medzištátnych stretnutí a stykov je dôležitá slušnosť a ústretovosť, ktoré neurazí hosťa, ale zároveň nenaruší kresťanský život, kultúru a zvyky.

Kresťanstvo v spoločnosti – Slovensko a Európa

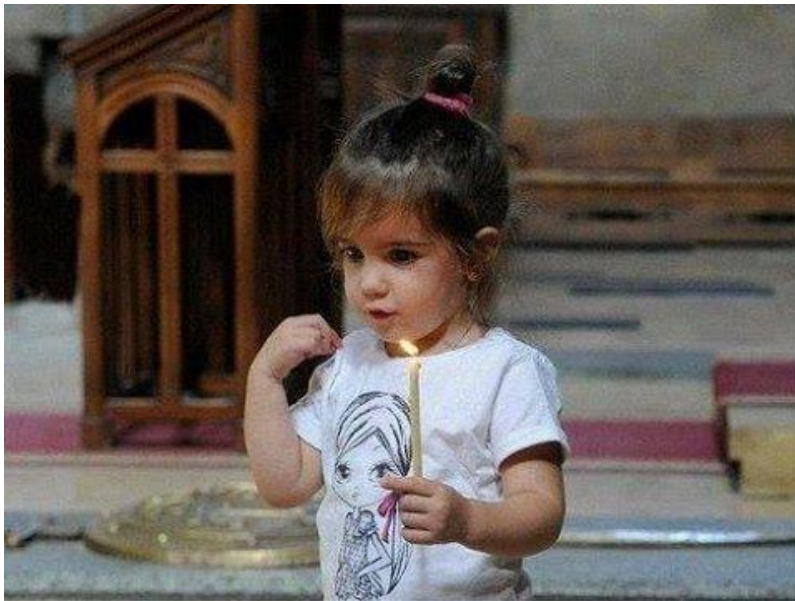
Slovensko sa nachádza v centre Európy a hoci slovenský národ patrí medzi slovanské, tak ekonomicky, politicky a kultúrne sa nachádzame dlhodobo pod sférou vplyvu západnej Európy a kultúry. V Európe ako takej je prevládajúca kresťanská viera – väčšinou ide o rímskokatolíkov, ďalej tu sú protestanti, pravoslávni, a ďalšie menšie konfesie a spoločenstvá. V celku sa Európa hlási ku svojim kresťanským koreňom, ale na národnej úrovni ide o štáty, ktoré majú vo svojich ústavách zakorenenú časť o tom, že krajina sa neviaže na žiadnu ideu alebo náboženstvo a podobne. Napriek tomu by v daných krajinách veriaci ľudia mali žiť podľa kresťanských ideí a toto vnášať do celej spoločnosti aj medzi nekresťanov, ako sú ateisti a dnes tak často spomínaní

moslimovia a ďalší. A hlavne byť príkladom pre všetkých, lebo každý kresťan je nie len reprezentantom svojej osoby, ale aj svojej viery.

Pravoslávie v spoločnosti – Ruská federácia

Pravoslávna viera a kultúra zohráva v dejinách Ruska a okolitých pravoslávnych národov a štátov veľkú úlohu. Táto zodpovednosť a úloha Pravoslávia v Rusku vznikla už od pokrstenie Rusi a trvala počas celej doby impéria.

Hoci táto úloha bola potlačovaná a držala sa v úzadí od Veľkej októbrovej revolúcie a počas celej doby trvania Sovietskeho zväzu, tak po jeho rozpade znova nastúpila možnosť návratu Pravoslávia medzi ruskú spoločnosť, a to znamená pre ľudí oboznamovanie a možnosť žiť v pravoslávnej viere, čo obsahuje aj morálne a spoločenské pravidlá, ktoré Pravoslávie určite obsahuje. Môžeme hovoriť napríklad o manželskej vernosti, nesprávnosti vykonávať alebo ísť na potrat, o výchove detí

v duchu starého ruského pravoslávia a podobne...

Pravoslávna cirkev spája všetkých v Rusku cez obyčajné pracovné dni, ale aj cez sviatky, počas ľahkých rokov, ale aj rokov ťažkých, keď boli vojny, chudoba alebo nastalo nejaké prírodné nešťastie.

Najlepšie o tom píše

slávny a nenahraditeľný ruský spisovateľ Fiodor Michajlovič Dostojevský: „Na začiatku každého národa alebo národnosti bola skôr morálna idea ako národnosť, pretože morálna idea ho vytvorila.“

U ľudí, ktorí nepoznajú veľmi dobre Pravoslávie a jeho učenie, vznikajú mnohé otázky o vzťahu ruských ľudí k iným národnostiam a materiálnemu svetu. Prečo patriotizmus a vernosť Pravosláviu ruského národa nikdy neprinieslo nepriateľstvo s druhými náboženstvami alebo prečo sa násilne nepokresťančovali národy, ktoré si ruský ľud

podmanil počas histórie? Prečo sa pravoslávny ruský národ neuzatvoril vo vzťahu k druhým náboženstvám? Odpoveďou je, že ruský národ vďaka vplyvu Pravoslavia vo svojej kultúre nesie v sebe ideu a ideály, ktoré sú pre neho oveľa vyššie ako nejaké materiálne a pozemské výhody alebo „bytie“. No pochopiť toto je možné len pri dostatočnom preštudovaní dejín a osnov Pravoslavia a taktiež ruskej histórie alebo osobnom prežití v prostredí, o ktorom hovoríme.

Rusko je multi-národný a multi-religiózný štát. Žije v ňom mnoho národov, ktoré tvoria

spolu ruskú kultúru a ktoré taktiež vyznávajú aj svoje náboženstvá, hoci Pravoslávie je väčšinovým náboženstvom Rusov. Na druhom mieste sa nachádza

islam, ďalej tam žijú budhisti, katolíci, protestanti, atď...Toto všetko však neprekáža v tom, že Pravoslávie je na prvom mieste v spoločnosti a vzájomne si tieto rôzne náboženstvá neprotirečia až na toľko, aby nemohli vedľa seba žiť.

Na záver tejto pod témy možno použiť opäť slová Fiodora Michajloviča Dostojevského: „...kto v našom národe nechápe Pravoslávie a jeho konečné ciele, ten nikdy ani nepochopí samotný náš národ.“

Ostatný svet

Ide o oblasti našej planéty, kde je kresťanstvo menšinovým náboženstvom a kresťanská viera sa vyznáva a praktizuje hlavne v rámci kresťanských komunít, ktoré sú často uzatvorené a nemajú väčší vplyv na dianie a správanie v rámci krajiny. Tieto komunity sa tam nachádzajú ako ostatky minulých kresťanských dôb, ako napríklad Sýria alebo v rámci Ruskej federácie možno hovoriť o Dagestane, ktorý bol kedysi starým kresťanským centrom Kaukazu. Aj napriek malému počtu kresťanov v týchto oblastiach dodržiavajú títo ľudia svoju vieru, budujú svoje tradície vo svojich rodinách a v komunite.

Záver

Je ťažké povedať, ako a v akej miere kresťanstvo alebo konkrétne pravoslávie bude pôsobiť na spoločnosť vo svete a Európe svojimi ideami v najbližšom storočí. V súčasnosti tvoria kresťania vo svete približne 33 % ľudí. Hoci toto číslo nie je väčšinové a stále ustupuje hlavne v západnej Európe, tak ešte stále sú v pozadí zachované ideály kresťanskej Európy ešte z dôb monarchii, čo sa, bohužiaľ, vytráca. Ide hlavne o kontext tradičnej rodiny a chápania dôležitosti nielen z hľadiska rodenia ďalších generácií, ale aj duchovných ideí, z ktorých vychádza kresťanstvo a jeho učenie.

BIBLIOGRAFIA

РОЛЬ ПРАВОСЛАВИЯ В ЖИЗНИ РОССИЙСКОГО ОБЩЕСТВА - А. В. Бородина

Численность христиан - https://ru.wikipedia.org/wiki/Численность_христиан

Распространение христианства в ЕвропеРаспространение христианства в Европе - http://средние-века.рф/post/походы_распространение_христианства

MGR. JAKUB SURMIK

**Modlíme sa nie preto, aby sme vyriešili nejaké
svoje životné problémy,
ale preto, aby sme stretli Christa,
Ktorého milujeme !!!**

metropolita limasolský Afanasij

Modlitba ženy

V jedno zimné ráno sa otec Eliáš Kleopas nachádzal v oltárnej časti istého monastierskeho chrámu a na kolenách čítal modlitby pred svätým Prijímaním. O chvíľu vošla do chrámu nejaká žena, ktorá do monastiera prišla ešte večer, aby sa pomodlila. Pobožkala všetky ikony a všade sa klaňala, rozprával otec Kleopas. Nevedela, že niekto je v chráme. Neustále som ju sledoval od Kráľovských dverí. Keď pobožkala ikony, klákla si uprostred chrámu, zodvihla ruky a zo srdca hovorila tieto slová:

– Pane, neopušť ma!
Pane, neopušť ma!

Vtedy som okolo nej zbadal žiarivé svetlo a

zlákol som sa. Žena padla tvárou na zem a mlčky sa modlila. Žiarivé oblak, ktorý ju obklopoval, sa zväčšoval a potom sa pomaly rozplynul. Keď Božie svetlo zhaslo, postavila sa a vyšla z chrámu. Bola to jednoduchá žena zo susednej dediny.

Hľa, kto má dar modlitby. Hľa, niektorí laici, jednoduchí kresťania občas prekonávajú mníchov a pustovníkov, a prečo nie, mnohých vo svete žijúcich vlažných kňazov.

Ja som potom urobil proskomídiu a od veľkého dojatia som začal plakať. Triasol som sa s papiermi v rukách, keď som čítal mená. Len Boh vie, koľkí vyvolení existujú na tomto svete.

Prezaté z knihy: ANAGNOSTÓPOULOS, S.: *Verím... „v jednu, svätú, všeobecnú a apoštolskú Cirkev“*. Prešov 2012.

Poučenia svätých otcov

Môj blížny

Si na pravej ceste spásy, keď sa v rovnakom okamžiku osobnej spásy staráš tiež o spasenie blížnych. Nikto sa nemôže spasiť inak než skrze svojich blížnych.

Kresťania sú povinní zaujímať sa a starať sa o spásu svojich blížnych. Takáto starosť je v skutočnosti evanjeliovou starosťou o ľudí. Akákoľvek iná starosť o ľudí je ďaleko nižšieho rádu, druhu. Alebo, ešte lepšie povedané: nižšia je starosť o ľudí, ktorá priamo alebo nepriamo neprináša nič ich spásu, a nemá žiadnu pravú hodnotu.

Taký je skutočný kresťan: ten, ktorý lieči sám seba od vášní, ale i svojich bratov v svojom okolí. Nikdy nie je kresťan pravým kresťanom, keď si myslí, že je len sám za seba, keď nemyslí na to, aby prispel pomocou svojmu bratovi, ktorý sa nachádza v hriechu. Kresťan nie je kresťanom, keď nechce prispieť ku pomoci bratovi, ktorý je zajatý nejakou vášňou. My slúžime svojmu blížnemu len vtedy, keď mu pomôžeme, aby on v sebe

rozvinul to, čo je Boží a dobré. Slúžiš svojmu bratovi a sestre, keď ich učíš pravej viere, pravé evanjeliovej láske, skrze dobrotu, každým dobrým skutkom. To je pravá služba bratom a sestrám.

Ctihodný Ava Justýn Čelijský

Znepokojené a rozhnevané srdce opúšťa Božie posvätenie, napríklad, ak je zatemnené nejakou nenávisťou ku svojmu blížnemu. Radšej sa preto rýchlo zmierte so svojim bratom, aby ste neboli zbavení Božej blahodati, ktorá posväcuje naše srdce. Kto je v mieri sám so sebou a so svojim susedom, ten je v mieri i s Bohom. Taký človek je naplnený svätosťou, pretože sám Boh v ňom prebýva. Sv. Nektarij Eginský, divotvorca

- **Skutočný život – nie je vtipom, nie je hrou. Medzi tým ho však už ľudia na vtip a na hru obrátili. A ľahkomyselne sa hrajú s časom, ktorý nám bol daný k tomu, aby sme sa pripravili k Večnosti. Svätý spravodlivý Ján Kronštadtský**
- "Boh zariaduje okolnosti takým spôsobom, aby človek čo najľahšie dosiahol spásu."(igumen Nikon Vorobjev)
- "Ak sa nemôžete postiť, ste leniví sa modliť, tak aspoň dávajte almužnu a tá doplní to, čoho sa vám nedostáva." (sv. Cyril Belozerský)
- "Jazyk odsudzujúceho je horšie než peklo: peklo berie iba zlé, on však požiera ako zlé, tak dobré."(sv. Chariton Vyznávač)
- "S Bohom hovor hodne, s človekom málo."(sv. Nil Sinajský)

KRÁTKY ŽIVOTOPIS¹

Archimandrita Ján (Ivan Michajlovič Krest'ankin) sa narodil 11. apríla 1910 v meste Orel v mnohopočetnej rodine. Bol ôsmym a zároveň posledným dieťaťom. Malý Váňa obsluhoval v chráme už od šiestich rokov. V dvanástich rokoch prvýkrát vyslovil želanie stať sa mníchom. V jeho životopise je táto udalosť opísaná nasledujúcimi slovami.

Jelecký biskup Nikolaj sa z dôvodu preloženia na nové miesto lúčil s každým, kto nejakým spôsobom prislúchoval v chráme. Lúčenie sa blížilo ku koncu a aj

malý Ivan chcel od biskupa dostať požehnanie do života. Pritisol sa k jeho ruke, aby na seba upútal pozornosť. Vladyka sa k chlapcovi naklonil s otázkou: „A teba mám požehnať na čo?“ Váňa vzrušene povedal: „Ja chcem byť mníchom“. Biskup položil ruku na hlavu chlapca, chvíľu mlčal, a potom vážne povedal: „Najprv skončíš školu, potom budeš pracovať, až potom prijmeš kňazstvo a neskôr na ostatný čas budeš aj mníchom“. Toto všetko sa skutočne aj stalo.

V roku 1944 sa v moskovskom chráme Narodenia Isusa Christa v Izmajlove stal žalmistom. V roku 1945 bol v tom istom chráme vysvätený na diakona a onedlho na to aj na kňaza. V roku 1966 prijal mníšstvo s menom Ján a v priebehu krátkeho času bol preložený do Pskovo-pečerského monastiera, v ktorom prežil posledných štyridsať rokov svojho života. V roku 1970 bol povýšený do hodnosti igumen a v roku 1973 do hodnosti archimandrita.

¹ Алфавит духовный, архимандрит Иоанн (Крестьянкин), Православное братство святого апостола Иоанна Богослова, Москва, 2012, s. 5-17.

Takmer ihneď po jeho príchode do monastiera za ním začali prichádzať ľudia s prosbami o duchovné rady zo všetkých kútov krajiny. Boli medzi nimi hlavne mnohpočetné skupiny veriacich z bývalej farnosti, a dokonca aj ľudia z poza hraníc. Každý deň hneď po liturgii začal prijímať pútnikov a pokračoval v tom, až na krátku prestávku na nasýtenie, do neskorého večera, a niekedy až do neskorej noci. Po monastieri nechodil, ale akoby utekal, pričom sa pozastavil pri každom, kto si vyžadoval jeho pozornosť. Za toto ho v dobrom nazývali “rýchlikom so všetkými zastávkami“. Keď sa otec Ján ponáhlal a nemal čas ani na krátky rozhovor, hneď začal odpovedať na pripravené, no ešte nezadané otázky, a tým vlastne spontánne poodhalil svoju udivujúcu prezieravosť.

Archimandrita Ján bol celým pravoslávnyim Ruskom považovaný za starca duchovníka. Doba, počas ktorej každodenne prijímal a utešoval desiatky ľudí

trvala vyše tridsať rokov, takmer do deväťdesiateho roku jeho života.

Starec zomrel 5. februára 2006. Pochovaný je v pešcerach² Uspenského Pskovo-pečerského monastiera.

Hlavná úloha matky

Hlavnou úlohou ženy – matky, ktorú jej Boh požehnal v jej prirodzenosti, je byť matkou kresťankou, pretože v jej deťoch sa skrýva budúcnosť sveta.

² Peščery – podzemné katakomby, jaskyňa.

Hnev

Aj keď fyzicky nezabíjame, veľmi často zasadzujeme úder blížnemu, ktorý je niekedy absolútne nevinný. Dokonca sa ospravedľňujeme tým, že sme veľmi podráždení, že sa nedokážeme zdržať. Nie, drahí moji, pre veriaceho človeka toto nie je ospravedlnením.

Veriaci človeka je povinný správať sa tak, aby iným nespôsoboval nepríjemnosti. Svojím správaním by nemal spôsobiť pohoršenie a k slzám privádzať tých, s ktorými sa bude stýkať.

Veriaci človek by sa mal zdržiavať od prchkosti a podráždenosti. Prchký človek stále vyvoláva rozbroje v každom prostredí, v ktorom sa nachádza, či už doma, alebo v práci. Prchkosť a podráždenosť sú rôznorodé prejavy hnevu, ktorý sa v nás udomácnil. Drahí moji, hnev je zhubnou chorobou našej duše, s ktorou musíme bojovať zo všetkých síl

Desať malomocných

Nepriateľ ľudského pokolenia nakazil dušu človeka hriechom. Prenasleduje dušu bez prestávky ako lovec, ohol ju až k zemi. Človek prestal vidieť nebo. Vidí len vlastné brucho a prach, ktorý pošliapava vlastnými nohami. Stále ich má na očiach a vo svojich myšlienkach. Za chorobami duše však neodbytné prichádzajú aj choroby tela.

Tak desať malomocných, desať postihnutých, ktorých rozpadajúce sa a hnijúce telá na sebe niesli hrozné rany hriešneho života, sa postavili pred Pána Spasiteľa. Stáli obďaleč, zmietaní slabou vierou a neverením zároveň. No správa

o Christovi, ako veľkom Liečiteľovi sa doniesli aj k nim a zrodila v ich dušiach akúsi nádej.

„*Isus, učiteľ, zmiluj sa nad nami!*“³, volali malomocní o pomoc. Stav ich utrpenia a volanie o pomoc primäli Pána k milosti. Postihnutých posielala do chrámu a žiada od nich, aby postupovali podľa zákona: „*Chod'te, ukážte sa kňazom!*“⁴ Christos svojou uzdravujúcou mocou z nich sníma malomocenstvo, hoci sú ešte len na ceste k vyplneniu zákona, teda na ceste do chrámu. Odmenená je pripravenosť hriešnikov plniť zákon. Do chrámu vošlo desať ľudí, ktorým bolo odpustené a dôkazom toho, že im bolo odpustené, sa stalo to, že boli uzdravení z nevyliciteľnej choroby!

Ale čo sa deje ďalej? Tých nešťastných hriešnikov, ktorí boli zmrzačených nepríjemnou chorobou, bolo desať, ale iba jeden z nich získal dar večného života – spásu. Iba jeden z desiatich malomocných, dojatý zázrakom, ktorý sa nad ním uskutočnil, uvidel seba uzdraveným, očisteným a znovu hľadá Christa, aby pred Ním pokľakol s pocitom vd'ačnosti a ohromenia, lebo vo svojom liečiteľovi spoznal živého Boha. Vrátil sa k Christovi, aby už nikdy od Neho neodstúpil, ani slovom, ani skutkom, ani myšlienkou. Jeho vd'ačnosť je svedectvom živej viery. Viera sa stala jeho životom, stala sa mocou jeho duše. Cítanie prítomnosti živého Boha, potreba ísť k Bohu, chváliac a oslavujúc Ho, človeku daruje spásu.

„*Či neboli očistení desiaty? A kde sú deviaty?*“⁵, znejú ďalšie slová Spasiteľa. Ostatní deviaty, ktorí tiež získali milosť odpustenia a očistenia, sa vrátili späť k svojmu predchádzajúcemu životu, životu v hriechu a nedostatkoch. Odišli, zabudli na zázrak, zabudli na toho, kto ich obdaril svojou milosťou. Ich viera hneď zhasla, sfúkol ju vír života, ukradol im ju diabol. V ich dušiach sa udomácnila predchádzajúca temnota hriechu a pustota. Ich duše v sebe nezachovali stopu Božieho pôsobenia v nich.

³ Lk 17, 13.

⁴ Lk 17, 14.

⁵ Lk 17, 17.

Nebolo v nich lásky k Bohu – dobrodincovi, liečiteľovi a prameňu života. Znovu zabudli na Boha a možno si naň spomenuli až pri nejakom nasledujúcom nešťastí, či chorobe, ktoré v nich znovu vypestoval hriešny život.

A toto iste môžeme povedať aj o sebe. Človek donekonečna pribieha

k Bohu a žiada, žiada rôzne blahá: šťastie, blahobyt, spokojnosť, zdravie. Pribieha k Bohu so svojimi potrebami, no Bohom nežije, a vždy, keď dostane žiadané, vracia sa k obvyklému hriešnemu životu. Tento neplodný tlak človeka na Boha častejšie a stále viac a viac vyvoláva v jeho malomocnej duši reptanie na svojho Stvoriteľa, reptanie na všetko a všetkých. Boh sa vtedy stáva vinným vo všetkom, lebo je to On, kto nereaguje na naše prosby o naše potreby, je to On, kto nám nedáva plnosť životného šťastia. Ale to, že človek nežije podľa Božích prikázaní a zákona, že zbiera horké plody života svojím nezákonným životom mu ani na um nepríde. U takého niet skutočnej viery, skutočného života ducha a jeho životná cesta sa neskončí spásou. A to je všetko! Aké jednoduché a jasné!

Prameň: Алфавит духовный, архимандрит Иоанн (Крестьянкин),
Православное братство святого апостола Иоанна Богослова, Москва,
2012, s. 91-97.

BABIČKA v rodine

- veľké požehnanie, ale ľudia to nechápu. Obvykle muži starnú skôr a o nich sa starajú ženy. Keď manžel zomrie, deti berú babičku domov ku sebe, aby sa starala o vnúčatá a necítila sa neužitočná. Pokiaľ deti postupujú takto, tak to je veľmi dobre. Takýmto spôsobom staručká matka nachádza pokoj a rodina dostáva pomoc. Veď nemať kvôli množstvu svojich povinností čas dať deťom potrebnú nehu a lásku. Práve toto nedostačujúce dáva deťom babička, pretože vek

babičky – to je vek lásky a nehy. Pozrite sa: keď dieťa je nezbedné, tak ho mama hreší, a babička – láska. Keď sú deti v starostlivosti babičky, tak matka zvláda urobiť všetku svoju prácu, deti sú obklopené náklonnosťou a láskou, a aj sama babička je zohriata láskou svojich vnúčat.

Svätý Paisij Svätohorec

NEPREHLIADNITE

„Kto skúpo rozsieva, skúpo bude aj žať; kto však hojne rozsieva, hojne bude aj žať. Každý (nech dá), ako si umienil v srdci, nie z neochoty alebo z prinútenia; lebo ochotného darcu miluje Boh.“

(Druhý list apoštola Pavla Korinským 9, 6-7)

Zbierka na stavbu chrámu v Banskej Bystrici:

Bankové spojenie: IBAN: SK82 0900 0000 0051 0922 4043

OZNAM

Všetkým sympatizantom pravoslavia oznamujeme, že nedeľné sv. liturgie sa v Banskej Bystrici a Zvolene konajú striedavo. Jednu nedeľu v Banskej Bystrici v Dome Slovenského misijného hnutia na Skuteckého ulici č. 4 (oproti bývalému kínu Hviezda) so začiatkom o 9:00 hodine a ďalšiu nedeľu v kaplnke zvolenského zámku vo Zvolene so začiatkom o 8:45 hodine. Všetky sviatočné bohoslužby (utrene, večierne, sv. liturgie), ktoré pripadnú na ktorýkoľvek deň v týždni okrem nedele, sa konajú vo vojenskej kaplnke veliteľstva vzdušných síl vo Zvolene na ulici Jána Jiskru 10. Raz za dva mesiace sa koná svätá Liturgia aj v kaplnke na zámku vo Víglaši. Ďalej všetkým záujemcom o duchovné rady, duchovné usmernenie, zodpovedanie otázok v oblasti duchovného života, či bližšie informácie o bohoslužbách odporúčame, aby kontaktovali duchovného cirkevných obcí cestou e-mailu: marek.ignacik@gmail.com alebo na telefónnom čísle: 0903 824 426. K dispozícii je naša nová stránka a to: www.pcozvbb.sk

Informácie o našom občasníku, možnosti jeho odoberania či prispievania doň dostanete na telefónnom čísle redaktorky časopisu: 0903 170 583.

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica, e-mail: jankasom@szm.sk

www.pravoslavie.sk